

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 19110

гр. София, 27.09.2021 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 27 СЪСТАВ в закрито заседание на
двадесет и седми септември, през две хиляди двадесет и първа година в
следния състав:

Председател: **ДИМИТЪР К. ДЕМИРЕВ**

като разглежда докладваното от **ДИМИТЪР К. ДЕМИРЕВ** Частно гражданско
дело № 20211110153298 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 411, ал. 2, т. 2 ГПК във връзка с чл. 146, ал. 2
ЗЗП.

Подадено е заявление от С К ООД срещу АД. АЛ. АНГ., ЕГН: *****, с
което се иска издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК за сумата от 800лв.
главница, 121,24лв. договорна лихва, 542,76лв. неустойка, 100лв. разходи за
извънсъдебно събиране, 146.4лв. неустойка за забава, 164.62лв. законна лихва за забава
и законна лихва от заявлението до изплащане на вземането.

Процесното вземане е за задължения по договор за паричен заем № 403965,
сключен на 05.03.2020г.

Настоящият съдебен състав, като съобразява служебното си задължение по
чл.411, ал.2, т.3 ГПК, така и с оглед въведено от практиката Съда на Европейския съюз
задължение за служебна преценка неравноправност на договорни клаузи, когато са
налице фактически данни за такава неравноправност (С-147/16; С-243/08) намира, че
от представените по дело документи може да се направи извод за вероятна
неравноправност на клаузи от договора за кредит, а именно: чл.6 вр. чл.33, ал.1 от
Общите условия на С К ООД, както и на Тарифата за таксите и разходите, събирани от
С К ООД в частта за „разходи за събиране на вземането при забава в плащането на
вноска“, както и в частта за неустойка при забава от 90 дни в размер на 10% от остатъка
от дължимата сума.

По отношение на чл.6 вр. чл.33, ал.1 от ОУ - клаузата представлява неустойка,
която предвижда, че при неизпълнение на задължение за предоставяне на поръчител
или банкова гаранция като обезпечение на задълженията за главница и
възнаградителна лихва, в тежест на заемополучателя се начислява неустойка, платима
разсрочено, заедно с вноските по погасителния план. Уговорена по този начин
неустойката обезпечава не пряко изпълнението на задълженията за връщане на
главницата и заплащане на възнаградителната лихва по заема, а изпълнението на
задължението за предоставяне на обезпечение. Така уговорена неустойката се дължи
независимо от своевременното изпълнение на задълженията за главница и лихва
съобразно уговорения погасителен план. Съдът приема, че така уговорената неустойка
по своя характер притежава санкционна функция, но не зависи от вредите от това
неизпълнение, а цели да се кумулира със задължението (вкл. е предвидена като размер

от погасителните вноски), което се отклонява от обезпечителната и обезщетителната си функция, което противоречи на принципа на добросъвестността. Уговорена по този начин неустойката задължава потребителя да заплати необосновано висока неустойка при неизпълнение (повече от половината от заетата сума), което я прави неравноправна по см. на чл.143, ал.1, т.т ЗПП, защото създава съществена и необоснована неравнопоставеност между страните относно правата и задълженията. Така и очевидно клаузата не цели обезпечаване на задължението, а цели да е в ущърб на потребителя, защото въвежда още един сигурен източник на доход на икономически по-силната страна. С оглед обстоятелството, че същата е включена наред с основното задължение по погасителния план също води до извод, че не цели обезпечаване на кредита, а скрито възнаграждение, без да е включено в ГПР, с което на самостоятелно основание заобикаля закона с оглед чл.19, ал.4 ЗПК вр. пар.1 ДР ЗПК. Отделно от това, с така уговорената неустойка се цели дерогиране разпоредбите на глава 4 от ЗКП, касателно оценката на кредитоспособността на потребителя, която оценка следва да бъде извършена преди сключване на договора за потребителски кредит от страна на заемотателя, което на самостоятелно основание я прави вероятно неравноправна. Изрично в постановеното решение от 16.07.2020г. на СЕС по дело с-686/2019г. е прието, че *понятието „обща разходи по кредита за потребителя“, съдържащо се в чл.3, б. „ж“ от Директива 2008/48/ЕО на ЕП и на Съвета от 23.04.2008г. относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета, трябва да се тълкува в смисъл, че обхваща разходите за евентуално удължаване на срока на кредита, щом като, от една страна, конкретните и точни условия за евентуалното му удължаване, вкл. срока на последното, са част от клаузите и условията, договорени между кредитора и кредитополучателя в договора за кредит, и от друга страна, тези разходи са известни на кредитора.*

По този начин съдът намира, че визираната клауза от Договора е нищожна, поради което рефлектира и по отношение на изчисляване на размера на неустойката, дължима при 90 дни забава (чл.7 от Договора, който препраща към Тарифата в частта за неустойка при забава). Отделно от това, самата клауза по чл.7, която препраща към Тарифата в частта за неустойка при забава от 90 дни в размер на 10% от остатъка от дължимата сума, противоречи на чл.33 ЗПК, поради което е нищожна на собствено основание.

Клаузата по чл.7, която препраща към Тарифата в частта „разходи за събиране на вземането при забава в плащането на вноски“, по същество представляват комисионна за услуга и обезщетение на кредитора при забавено плащане. Съгласно чл.10а ЗПК, кредиторът може да събира от потребителя такси и комисионни за допълнителни услуги, свързани с договора, но не може да изисква заплащане на такси и комисионни за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. Видът, размерът и действието, за което се събират такси и комисионни трябва да бъдат ясно и точно определени. Съгласно чл.21 ЗПК всяка клауза в договора, имаща за цел или резултат от заобикаляне изискванията на закона е нищожна. Клаузите по Тарифата касаят такси разходи, свързани с действия на заемотателя при забава в плащанията, т.е. представляваща обезщетение за забавено плащане, защото са уговорени, че при забавено плащане се дължат отнапред определени разходи за действия по събиране на задължението. Тази отговорност представлява неустойка, а не за покриване на разходи по събиране на вземането. С предвиждане и начисляване на тези такси по същество се цели заобикаляне ограничението на въвеждане на допълнителни плащания, чиято дължимост е изцяло свързана с хипотеза на забава на длъжника.

Съгласно чл. 33 ЗПК „При забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата“, поради което неустойката по чл.7 вр. чл.37 от ОУ е нищожна на основание чл.33 ЗПК.

Следователно заявлението следва да се отхвърли за претендираните неустойки и такса за извънсъдебно събиране.

На заявителя следва да се присъдят и разноси само пропорционално на уважената част от вземането, или сумата от 27,77лв. за д.т. и 28,96лв. за юрк. възнаграждение.

Така мотивиран, Софийският районен съд, 27 състав,

РАЗПОРЕДИ:

ОТХВЪРЛЯ на основание чл. 411, ал. 2, т. 3 ГПК заявление за издаване на заповед за изпълнение с вх. № 53684/13.09.2021 г., подадено от „С К“ ООД, ЕИК: 00000 **В ЧАСТТА**, с която се иска длъжникът АД. АЛ. АНГ., ЕГН: *****, да плати сумата от 100лв., представляваща разходи за събиране на вземането поради забава в плащането, сумата от 542.76лв. договорна неустойка за периода от 05.03.2020г. до 07.09.2020г., както и сумата от 146.4лв. неустойка за забава за периода от 05.07.2020г. до изплащане на задължението.

УКАЗВА на заявителя, на осн. чл. 415, ал. 1, т. 3 ГПК, че може да предяви осъдителен иск за вземанията си в едномесечен срок от съобщението, като при спазване на срока ще се ползва от внесената в заповедното производство държавна такса и следва да довнесе единствено разликата.

Разпореждането може да се обжалва с частна жалба пред Софийския градски съд в едноседмичен срок от връчване на препис на заявителя.

Препис да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____